

Novel·la Xavier Serrahima

L'infern de la vida burgesa

No deixa de sobtar que en un país com el nostre, tan amant de la lírica, que fou un dels primers a programar, al Liceu, *La traviata* de Giuseppe Verdi, l'any 1855, tot just dos després de la seva estrena a La Fenice, no es disposés fins ara d'una traducció catalana de la novel·la en què s'inspira: *La dama de les camèlies*. Només per això ja caldria agrair a Adesiara Editorial la pensada de posar fi a aquesta mancança tan incompreensible com lamentable.

La més que llegidora versió que ofereix Lúcia Anoll de la novel·la permet assaborir amb delectació aquesta enèsima visió de l'enfrontament etern entre el bé i el mal. Entre les teories de Hobbes i les de Rousseau, sens dubte Alexandre Dumas fill s'adscriu a les d'aquest darrer: "És en aquest sentiment natural [de bondat] [...] on cal cercar la causa de la repugnància que tot home experimenta a fer mal."

El gran drama de la novel·la no prové tant de la impossible unió entre una prostituta i un jove burgès sinó de l'obstacle insalvable que suposa acordar la bondat natural dels dos enamorats amb les inamovibles prescripcions d'una societat hipòcrita i desnaturalitzada. Però, és clar, el problema és que els serafins no poden viure en el món burgès, tan pervertit per les convencions socials, raó per la qual els únics, efímers, moments de felicitat de què gaudirà la parella només podran assolir-los en una rilkeana i nietzschiana "solitud de dos", en una virgílica i bucòlica "natura tota adornada de la seva primavera –aquest perdó de cada any–, i separada del brogit de la ciutat, [on] podia preservar el meu amor i estimar sense vergonya i sense por."

Ambdós protagonistes són un parell d'àngels caiguts, condemnats a viure en l'infern de la vida burgesa, com ho posa en evidència la cabdal carta que li escriu a ella

Greta Garbo va interpretar 'La dama de les camèlies', de Dumas fill, dirigida per George Cukor ARXIU

el pare del jove: "El món, que no sap com sou, donaria a aquest consentiment –i al vostre amor, hi afegiríem nosaltres– una causa deslleial que no ha de deshonrar el nom que portem."

Són adults amb ànima d'infants –"Marguerite [...] corria pel jardí, com una nena de deu anys, darrere una papallona o un espiadimonis"– que s'estimen amb un amor més espiritual que no pas carnal, caracteritzat més per una unió –fins i tot comunió– de les seves ànimes que no pas dels seus cossos. Estimen més amb el "cor" que no pas "amb els sentits" –"tinc por d'enamorar-me de veritat de vós"–, i aquest fet, que és el que determina la seva especificitat, la seva grandesa, és el que, ensems, i com a corol·lari inevitable, comportarà la seva irremissible caiguda, la se-

va expulsió del paradís adàmic on s'havien reclòs; la seva impossible adequació al món baix, terrenal, que els envolta.

És en aquest punt que la influència del Nou Testament esdevé més palmària. No tan sols mantenen la seva innocència infantil –"Deixeu que els infants vinguin a mi: no els ho impedi, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells" (Lc 18, 16)– i Dumas equipara la seva heroïna amb la prostituta bíblica –"[Jesús] deia a la Magdalena: 'Et serà perdonat molt perquè has estimat molt'"– sinó que la identificació amb Jesús de Natzaret va encara un xic més enllà.

Si el fill de Maria i Josep mor per la salvació dels homes –o de l'home, en abstracte– Marguerite Gautier no dubta a sacrificar-se per la salvació d'Armand Duval

–de l'home, en singular. D'aquell home excepcional que és la raó de la seva existència, l'únic ésser humà que podria haver-la alliberat de la "vida dolorosa que entreveia sota el vel daurat que la cobria".

Narrada amb una prosa esplèndida, agilitzada per un to i un ritme teatral, per una ràpida i precisa successió de diàlegs essencials, sàviament combinats amb algunes cartes imprescindibles –epístoles que, en el fons, no són altra cosa que diàlegs diferents–, és ben possible que *La dama de les camèlies* de Dumas fill no sigui una (sempre teòrica i discutible) obra canònica imprescindible, però sí que és tan aconsellable com agraïda: un cop la comences, és tan difícil deixar-la com imaginar que l'amor impossible que ens relata pugui acabar bé. *

La dama de les camèlies
 Autor: **Alexandre Dumas, fill**
 Traducció:
Lúcia Anoll
 Editorial: **Adesiara Martorell, 2012**
 Pàgines: **272**
 Preu: **20 euros**

Narrativa Xavier Coromina

L'òrgan del gran bombeig

De tot cor
32 narradors de la Catalunya central
 Autors: **diversos**
 Editorial: **L'Albí Berga, 2012**
 Pàgines: **220**
 Preu: **16 euros**

En plena època de l'iTunes, avesats com estem a comprar la llonganissa cultural sense haver-nos de quedar el porc sencer, és molt agosarat de publicar una antologia. *De tot cor*, el recull de relats de trenta-dos narradors de la Catalunya central, és l'aposta tossuda d'una editorial entestada a demostrar que a Catalunya la literatura encara batega al cor del país i que la feina de l'editor no es limita a fer veure que es fa alguna cosa més que fer rutilar el negoci.

Tret d'un de més jove i d'un de

més gran, els trenta-dos autors voregen el mig segle, són de l'Anoia, el Bages, el Berguedà i el Solsonès i en els seus currículums hi ha gairebé tots els anomenats premis menors de la literatura catalana; més de la meitat han passat per les facultats de filosofia i lletres o de filologia d'abans de Bolonya i el gran gruix es dedica a la docència; entre tots han publicat un centenar llarg d'obres de la major part dels gèneres i l'any passat es van prestar a escriure unes sis pàgines cadascun amb alguna anècdota referent al símbol ro-

màntic de les emocions, per sortir, com va ser el cas, sorneguerament per la diada de Sant Jordi.

Sumàriament, doncs, les característiques dels autors i les autores recollits en aquest llibre de L'Albí pertanyerien a allò que despectivament s'ha batejat com el rerepaís i es descriu com un paisatge de postal antiga, del qual serien uns personatges pintorescos prescindibles.

Ja es veu, però, que la mateixa befa descriuria el provincialisme d'aquell qui gosés formular-la, perquè atrevir-se a menystenir a l'en-

gròs els textos continguts en aquest llibre només per la seva procedència no mostraria sinó la pròpia ignorància; així com a l'inrevés.

Per tot plegat, llevat de prejudicis, aquest volum d'encàrrec sobrepassa el valor d'una antologia més i es fa imprescindible en qualsevol biblioteca personal o pública que pretengui resistir el corrent de la banalitat editora que ens circumda; perquè més que trenta-dues narracions sobre l'amor, són tota una declaració de principis que cal tenir ben en compte. *